

Főtiszteletű Püspök Úr!
Nagytiszteletű Egyházmegye!

Pál apostol a rómaiakhoz írt levelében az egykori gyülekezetet, de hiszem, minden kor minden keresztyén emberét és közösségét szólítja meg és inti: „És ne szabjátok magatokat e világhoz...” (Róm.12,2) Számomra elsősorban református keresztyén emberként, különösen pedig lelkipásztorként, és most esperesi tisztségemben is nagyon fontos szavak ezek. Sőt, az utóbbi időben egyre hangsúlyosabbá válnak. Ebben talán nemcsak a világban tapasztaltak játszanak közre, hanem az egyházunkban is egyre többször mutatkozó jelenségek.

A közelmúltban egy testvéri beszélgetés során, amikor lelkési szolgálatunkban megfogalmazott váradalmainkat, vágyainkat kérdezte meg valaki, szinte önkéntelenül csúszott ki a számon: „Szeretnék egyházas egyházban élni és szolgálni!” A hallgatóim csodálkozó tekintetére valami olyasmit fogalmaztam meg ott és akkor, hogy arra gondolok, amikor egy szívvel és egy lélekkel, ismerve és élve a gyülekezeti vagy istentiszteleti közösséget, senkinek nem kell magyarázkodni, senkit nem kell győzködni, hogy valami illik vagy nem illik az egyházban, természetes mindenkinek, amit és ahogy és amiért csinálunk. Persze ez olyan vágy, ami lehet, hogy éppen a szolgálat szükségszerűségét kérdőjelezi meg. Hiszen ha minden és mindenki a helyén van, minnek lelkipásztor, esperes, egyéb tisztségviselő... Nos azt hiszem, egyelőre még mindannyian találunk szolgálati lehetőséget.

Ezzel azonban már meg is határoztam életem és szolgálatom lényegét: az egyház. Nem alternatíva világgal szemben. Nem egy világból kivonuló és annak valóságával mit sem törődő életet kívánok élni, és nem is így szeretnék szolgálni. Ennek tarthatatlanságát Jézus Krisztus, az egyház Ura is világossá teszi, amikor nem is imádkozik azért, hogy övéit Isten kivegye a világból. Számomra az egyház a világ része, és mégis egészen más, mint az.

Hálás vagyok gyermek- és ifjúkorom gyülekezetének, a lábatlani gyülekezetnek és akkori lelkipásztorának, dr. Herczeg Pálnak, hogy ezt magától értetődő természetességgel élhettem és tanulhattam meg. Igaz, akkor nem volt probléma határt vonni: a minket körülvevő világ kényesen ügyelt, nehogy keveredjen az egyházzal. Gyermekkorom egyik nagy eszmélése volt, amikor általános iskolás koromban, nem minden él nélkül, megjegyezték az iskolában: „Egész más világban él, mint a többiek...” Hálás vagyok Istennek, hogy ebbe a Krisztus nevével fémjelzett világba, az ő országába gyermekként elhívott, és mindeddig adott hitet és erőt élni és szolgálni az ő egyházában.

Az egyház ugyanis, mint szintén egykori lelkipásztoromtól majd professzoromtól tanultam, mindig több, mint amit látunk belőle. Sőt, olykor azt is megfogalmazta: Az egyház nem az, amit látunk belőle... Ezért én alapvetőnek tartom önmagamra nézve az egyházhoz kötődő viszonyomat: nemcsak látni akarom, nemcsak szolgálni szeretnék benne, nemcsak megújulására törekszem, és főleg nem (nem csak) kritizálom -hanem hiszem. Hiszem az egyházat, mint Jézus Krisztus élő testét. Elmondhatom, hogy a Tatai Egyházmegyébe beleszületve, kebelében élve, csaknem 25 éve benne és érte szolgálva, a bizonyságok nagy fellege vesz körül. Esperesi tisztségemben elődeim, de a világi tisztségviselők is, amint láttam, ugyanígy viszonyultak Isten népéhez. Ugyanakkor a hely szelleme is elgondolkodtató, biztató. Nekem új az esperes-lelkészség, az ácsi gyülekezetnek nem új, hogy esperes a lelkésze. Vasárnaponként ott állok meg a templomba vezető úton a lelkészek emlékoszlopa előtt. Akár azt is mondhatom: minden szolgálatom egyszerre a gyülekezet és az egyházmegye előjárói előtt kerül lelkileg mérlegre. Volt köztük, aki annyira nem szabta magát a világhoz, hogy gályán szenvedett hitért. Tőle megtanulhattuk, hogy a világ és az egyház útjai olykor nagyon messze kerülnek egymástól. De Komáromi Sülye István gályarabság után esperessé lett ácsi prédikátor jelmondata ma is eligazít: „A vezérlő Istennek minden járatlanok járhatók.” Tóth Pápai Ferenc a 18. század küzdelmeiből egyetlen útmutatást hagyott ránk: „Ha mindennek, aki veréssel fenyeget, fejet hajtunk, megesik úgy nekünk.” Tóth Pál a reformkor tudományosságában a fűvésztudományra adta fejét, de egyetlen percre sem tántorodott el a teremő Isten mellől. Nem a

világban harsogó áltudományosság útját járta, amelyhez ma kísértés csatlakozni. Décsi Bálint bölcsessége, köztiszteletben álló, a világ előtt is elismert esperes legnagyobb fáradozása a gyülekezet anyagi és lelki megerősítése. Az ő szolgálatuk egyszerre a gyülekezet és az egyházmegye szolgálata volt. Most a kettő újra egy személyben találkozik. Kérem Istentől, hogy adjon erőt, bölcsességet, Lelket e szolgálathoz.

Mint az egyház tagja és elhívott tisztségviselője, azt szeretném, ha úgy élhetne az egyházmegye közössége, amiről mindenki meglátja: nem szabja magát e világhoz, de nem idegen tőle és nem is ellensége. Hite, helytállása, szolgálata a világért, minden emberért áll készen. Akkor is, ha nem követi.

Azért is szeretem és élem az egyház életét, mert ez önmagában hordozza a közösséget. E világ a magányos, félő, elesett emberek világa, akik gyakran a hangzatos szavak ellenére is egyedül maradnak. Én boldogan tapasztalom, hogy az egyház élete nem magányos élet. És nem magányos szolgálat.

Számítok mindenkinek előtt az egyházmegye lelkipásztorainak közösségére. Nem lehetünk elég hálásak, hogy egyházmegyénkben a szolgatársak között nincsenek feszültségek, ellentétek; megértjük, elfogadjuk, segítjük egymást. Köszönöm elődeimnek, hogy ezt mindig meg tudták őrizni, és ha csak ennyit én is megtehetek, hála legyen érte az Úrnak!

Megtapasztaltam azt is, hogy az egyházmegye nagy közössége mellett milyen áldottak a kisebb körök. Szinte szolgálatom kezdetétől a Hét Határos kiskörben élek, számtalan beszélgetés, panaszmeghallgatás, együtt nevetés, és együttes fejtörés, tervezés, munka jellemezte. Bízom benne, hogy az egymáshoz földrajzilag közel álló gyülekezetek, presbitériumok, lelkipásztorok megtalálják az egymással való lelki és hitbeli közelséget. Erre az egyre inkább megváltozó lelkészi szolgálatban, a sokféle szétaprózódott időben lelkigondozói szempontból is nagy szükségünk van. Ne szabjuk magunkat a világhoz, amelyben a sok teher, elfoglaltság elszakítja egymástól az embereket, hanem igenis járjuk az Úr útját: tanítványi seregben, együtt.

Hiszem az egyházat, és hiszem ezért azt is, hogy nemcsak lelkipásztorokból áll. Nehéz jó szót találni: hívom a világiakat, a presbiteri szolgálatot végzőket, gondnokokat, gyülekezeti tagokat. A Tatai Egyházmegye ti - mi vagyunk együtt. Ne higgyétek el a világnak, hogy az egyház, a hit, az imádság magánügy, magánélet. Nektek, kedves nem lelkészek, nagyon nagy szerepetek – és felelősségeitek van az egyház életében. Dadi szolgálatom alatt gondnoktársamtól tanultam a bölcsességet: amikor valaki azt akarta neki bemagyarázni, hogy a vallás a papok dolga, ő csak annyit mondott: hát Jézust nem túl sok pap követte, sőt, de ő a halászokra meg a vámszedőkre bízta az ügyét. Nektek kell a ma elmaszálódó, minden egyértelmű dolgot összemosó világban markánsan bizonyosságot tennetek: igen, Jézus Krisztus ügye a ti ügyetek! A ti életetek. Ne szabjátok magatokat a sunnyogó világhoz! Egyértelműen éljétek: „református magyar vagyok.”

Természetes módon szeretném, ha az egyházmegye életében új tisztséget betöltők nem munkát, plusz feladatot, új terheket látnának, és nem kötelességszerűen végeznék a rájuk bízottakat. Hanem azzal az örömmel, hogy tehetjük, hogy Urunk elhívott és megsegít. Ne égjétek ki, hanem gyúljatok lángra a Lélek tüztétől! Ne szabjátok magatokat a világhoz, hogy „nem érdemes!” Az Úrban bizony nem hiábavaló!

Végül szeretnék egy szó erejéig szólni a családomhoz! Ti láttok, ismertek engem, amint vagyok, látjátok erőtlenségemet, féltelmeimet, kiakadásaimat, máskor ötleteimet, bódult szenvedélyeimet. Az esperes mellett segédlelkész szokott lenni (bár a világ rendje szerint már inkább irodista vagy menedzser vagy ki tudja, ki kellene). Mellettem lelkészként és mindeneként a feleségem áll és a gyermekeim. Ezt köszönöm, és kérem, maradjon így továbbra is. A terhet, de hiszem, az örömet is együtt hordozhatjuk együtt.

Kedves Testvéreim! Nem akarom magam e világhoz szabni, mert van kihez igazodni. De ha mégis észrevennétek, hogy nem Isten az, akihez életemet szabom, intsetek meg testvéri szóval. Kérem az Urat, hogy amilyen világosan adta látnom utamat, úgy adjon alázatot is az egyházim fegyelem magamra vételében. Ne szabjuk magunkat e világhoz, újuljunk meg Krisztus követésében!

Gerecsei Zsolt esperes